HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

2 iulie 2020*

„Trimitere preliminară – Fiscalitate – Taxa pe valoarea adăugată (TVA) – Directiva 2006/112/CE – Scutiri – Articolul 135 alineatul (1) litera (g) – Scutirea operațiunilor de gestionare a fondurilor comune de plasament – Prestație unică utilizată pentru gestionarea fondurilor comune de plasament și a altor fonduri”

În cauza C-231/19,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) [Tribunalul Superior (Camera fiscală și a cancelariei), Regatul Unit], prin decizia din 15 martie 2019, primită de Curte la 15 martie 2019, în procedura

BlackRock Investment Management (UK) Ltd

împotriva

Commissioners for Her Majesty’s Revenue and Customs,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul J.-C. Bonichot (raportor), președinte de cameră, domnii M. Safjan și L. Bay Larsen, doamna C. Toader și domnul N. Jääskinen, judecători,

avocat general: domnul P. Pikamäe,

grefier: doamna C. Strömholm, administratoare,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 18 decembrie 2019,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru BlackRock Investment Management (UK) Ltd, de N. Skerrett, solicitor, de L. Poots, barrister, și de A. Hitchmough, QC;

– pentru guvernul Regatului Unit, de Z. Lavery și de F. Shibli, în calitate de agenți, asistați de R. Hill, barrister;

– pentru Comisia Europeană, de L. Lozano Palacios și de R. Lyal, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 11 martie 2020,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: engleza.

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 135 alineatul (1) litera (g) din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (JO 2006, L 347, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 3, p. 7, denumită în continuare „Directiva TVA”).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între BlackRock Investment Management (UK) Ltd (denumită în continuare „BlackRock”), pe de o parte, și Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs (Administrația Fiscală și Vamală, Regatul Unit) (denumită în continuare „administrația fiscală”), pe de altă parte, în legătură cu refuzul acestei administrații de a-i acorda beneficiul scutirii de taxa pe valoarea adăugată (TVA) prevăzute la articolul 135 alineatul (1) litera (g) din Directiva TVA.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

3 Articolul 1 alineatul (2) al doilea paragraf din Directiva TVA prevede:

„La fiecare operațiune, TVA, calculată la prețul bunurilor sau serviciilor la o cotă aplicabilă bunurilor sau serviciilor respective, este exigibilă după deducerea valorii TVA suportate direct de diferitele componente ale prețului.”

4 Potrivit articolului 2 alineatul (1) din această directivă:

„Următoarele operațiuni sunt supuse TVA:

[…]

(c) prestarea de servicii efectuată cu titlu oneros pe teritoriul unui stat membru de către o persoană impozabilă care acționează ca atare;

[…]”

5 Titlul IX din directiva menționată, intitulat „Scutiri”, cuprinde articolele 131-166.

6 Articolul 131 din Directiva TVA, care figurează în capitolul 1 al acestui titlu, intitulat „Dispoziții generale”, prevede următoarele:

„Scutirile prevăzute la capitolele 2-9 se aplică fără să aducă atingere altor dispoziții comunitare și în conformitate cu condițiile pe care statele membre le stabilesc în scopul de a asigura aplicarea corectă și directă a acestor scutiri și de a preveni orice posibilă evaziune, fraudă sau abuz.”

7 Articolul 135 alineatul (1) din această directivă, care figurează în capitolul 3 din acest titlu, denumit „Scutiri pentru alte activități”, prevede:

„Statele membre scutesc următoarele operațiuni:

[…]

(g) gestionarea de fonduri comune de plasament, așa cum sunt definite de statele membre;

[…]”

8 Articolul 196 din aceeași directivă, astfel cum a fost modificat prin Directiva 2008/8/CE a Consiliului din 12 februarie 2008, prevede:

„TVA este datorată de orice persoană impozabilă sau persoană juridică neimpozabilă înregistrată în scopuri de TVA și căreia îi sunt prestate serviciile prevăzute la articolul 44, atunci când serviciile sunt prestate de o persoană impozabilă care nu este stabilită pe teritoriul statului membru respectiv."

Dreptul Regatului Unit

9 Potrivit articolului 31 alineatul (1) din Value Added Tax Act 1994 (Legea din 1994 privind taxa pe valoarea adăugată), „[o] livrare de bunuri sau o prestare de servicii este scutită în cazul în care intră într-una dintre categoriile descrise în anexa 9".

10 Grupul 5 din această anexă, care privește finanțele, prevede scutirea, printre altele, a serviciilor de gestionare a unei liste de organisme de investiții și de tipuri de fonduri determinate. Potrivit explicațiilor instanței de trimitere, aceste organisme și aceste fonduri sunt cele care, în Regatul Unit, trebuie considerate fonduri comune de plasament.

Situația de fapt din litigiul principal și întrebarea preliminară

11 BlackRock este membră a unui grup TVA stabilit în Regatul Unit, al cărui reprezentant este și care reunește societăți care exercită activitatea de gestionare de fonduri.

12 BlackRock gestionează fonduri comune de plasament, precum și alte fonduri, primele nereprezentând însă, atât din punctul de vedere al numărului, cât și al valorii activelor gestionate, majoritatea fondurilor gestionate.

13 Pentru a gestiona toate aceste fonduri, BlackRock beneficiază de prestații de servicii furnizate de BlackRock Financial Management Inc (denumită în continuare „BFMI"), societate de drept american care aparține aceluiași grup comercial. Aceste prestații sunt furnizate prin intermediul unei platforme informatice, denumită Aladdin, constituită dintr-o combinație de hardware, de software și de resurse umane. Aladdin oferă gestionarilor de portofolii analize de piață, precum și monitorizarea performanțelor și a riscurilor pentru a-i asista în luarea deciziilor de investiții, supraveghează respectarea reglementărilor și permite implementarea deciziilor de tranzacționare. Potrivit cererii de decizie preliminară, este vorba despre una și aceeași prestație, indiferent de fondurile gestionate.

14 Întrucât BFMI nu este stabilită în Regatul Unit, BlackRock achită TVA-ul în cadrul mecanismului de taxare inversă, conform articolului 196 din Directiva TVA.

15 Pentru perioada cuprinsă între 1 ianuarie 2010 și 31 ianuarie 2013, BlackRock a considerat că serviciile utilizate pentru gestionarea fondurilor comune de plasament trebuiau scutite de TVA în aplicarea articolului 135 alineatul (1) litera (g) din această directivă, astfel încât a achitat taxa numai pentru serviciile utilizate pentru gestionarea celorlalte fonduri, valoarea acestor servicii fiind calculată proporțional cu cuantumul acestor fonduri din cuantumul total al fondurilor gestionate.

16 Nefiind de acord cu această abordare, administrația fiscală a emis înștiințări de plată cu privire la această perioadă. Aceste înștiințări au fost contestate de BlackRock la First-tier Tribunal (Tax Chamber) [Tribunalul de Primă Instanță (Camera fiscală), Regatul Unit], care i-a respins acțiunea.

17 BlackRock a formulat apel la instanța de trimitere împotriva acestei hotărâri.

18 În fața acestei din urmă instanțe, BlackRock susține că utilizarea pe care o dă platformei Aladdin ar trebui, în orice caz, să fie scutită pentru serviciile de gestionare de care beneficiază fondurile comune de plasament, valoarea acestor prestații putând fi stabilită în funcție de partea lor din cuantumul total al fondurilor gestionate. În sens contrar, administrația fiscală susține că toate prestațiile de care beneficiază BlackRock prin intermediul platformei Aladdin trebuie impozitate, din moment ce această societate gestionează în cea mai mare parte fonduri care nu sunt fonduri comune de plasament.

19 În aceste împrejurări, Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) [Tribunalul Superior (Camera fiscală și a cancelariei), Regatul Unit] a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Articolul 135 alineatul (1) litera (g) din [Directiva 2006/112] trebuie interpretat în sensul că, în cazul în care o prestare unică de servicii de gestionare vizată de articolul respectiv este efectuată de un furnizor terț în favoarea unui gestionar de fond și este utilizată de gestionarul fondului respectiv atât pentru gestionarea de fonduri comune de plasament, cât și pentru gestionarea altor fonduri:

(a) Prestarea unică respectivă va fi impozitată la o cotă unică? În caz afirmativ, cum se determină această cotă unică? sau

(b) Contraprestația pentru prestarea unică respectivă trebuie repartizată în funcție de utilizarea serviciilor de gestionare (de exemplu, în funcție de valoarea fondurilor gestionate în cadrul fondurile comune de plasament și, respectiv, în cadrul celorlalte fonduri), astfel încât o parte din prestarea unică să fie scutită, iar o parte să fie impozabilă?”

Cu privire la întrebarea preliminară

20 Prin intermediul întrebării preliminare, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 135 alineatul (1) litera (g) din Directiva TVA trebuie interpretat în sensul că o prestare unică de servicii de gestionare, furnizată de o platformă informatică aparținând unui furnizor terț în favoarea unei societăți de gestionare de fonduri care cuprinde atât fonduri comune de plasament, cât și alte fonduri, intră în domeniul de aplicare al scutirii de TVA prevăzute în această dispoziție și, în caz afirmativ, care sunt modalitățile de aplicare a scutirii menționate.

21 Trebuie amintit că, astfel cum reiese dintr-o jurisprudență constantă, scutirile prevăzute la articolul 135 alineatul (1) din Directiva TVA constituie noțiuni autonome de drept al Uniunii care au ca obiect evitarea unor divergențe în aplicarea sistemului TVA-ului de la un stat membru la altul (Hotărârea din 25 iulie 2018, DPAS, C-5/17, EU:C:2018:592, punctul 28 și jurisprudența citată).

22 În plus, termenii folosiți pentru a desemna scutirile prevăzute la articolul 135 alineatul (1) din Directiva TVA sunt de strictă interpretare, dat fiind că acestea constituie derogări de la principiul general potrivit căruia TVA-ul este perceput pentru fiecare prestare de servicii efectuată cu titlu oneros de o persoană impozabilă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 decembrie 2018, Mailat, C-17/18, EU:C:2018:1038, punctul 37). Rezultă că, în cazul în care o prestare de servicii nu intră în domeniul de aplicare al scutirilor prevăzute de această directivă, respectiva prestare este supusă la plata TVA-ului, în temeiul articolului 2 alineatul (1) litera (c) din directiva menționată (Hotărârea din 10 aprilie 2019, PSM „K”, C-214/18, EU:C:2019:301, punctul 43).

23 Cu titlu introductiv, în ceea ce privește problema dacă prestarea de servicii furnizată de BFMI în favoarea BlackRock prin intermediul platformei Aladdin trebuie considerată ca reprezentând o prestație unică, trebuie amintit, astfel cum reiese dintr-o jurisprudență constantă, că, deși fiecare operațiune trebuie să fie considerată în mod normal, în scopuri de TVA, distinctă și independentă, astfel cum rezultă din articolul 1 alineatul (2) al doilea paragraf din Directiva TVA, operațiunea constituită dintr-o singură prestație pe plan economic nu trebuie să fie descompusă în mod artificial, pentru a nu

altera funcționalitatea sistemului de TVA. Acesta este motivul pentru care există o prestație unică atunci când două sau mai multe elemente sau acte furnizate clientului de persoana impozabilă sunt atât de strâns legate între ele, încât formează, în mod obiectiv, o singură prestație economică indivizibilă, a cărei descompunere ar avea un caracter artificial (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 ianuarie 2018, Stadion Amsterdam, C-463/16, EU:C:2018:22, punctul 22 și jurisprudența citată).

24 În speță, astfel cum a arătat domnul avocat general la punctul 51 din concluziile sale, din elementele furnizate Curții, în special în ședință, reiese că valoarea prestării de servicii în discuție în litigiul principal constă, din punctul de vedere al beneficiarilor săi, în utilizarea combinată a diferitor funcționalități ale platformei informatice Aladdin, astfel încât această prestare de servicii pare că trebuie să fie considerată ca formând o prestație economică indivizibilă, în pofida pluralității elementelor și a actelor furnizate beneficiarilor respectivi.

25 Cu toate acestea, nu este de competența Curții, sesizată în cadrul articolului 267 TFUE, să califice situația de fapt din litigiul principal, o astfel de calificare fiind numai de competența instanței naționale. Rolul Curții este limitat la a furniza acesteia din urmă o interpretare a dreptului Uniunii utilă pentru decizia pe care trebuie să o ia în litigiul cu care este sesizată (Hotărârea din 13 octombrie 2005, Parking Brixen, C-458/03, EU:C:2005:605, punctul 32, și Hotărârea din 21 mai 2015, Kansaneläkelaitos, C-269/14, nepublicată, EU:C:2015:329, punctul 25).

26 Or, în speță, din modul de redactare a întrebării preliminare reiese că instanța de trimitere consideră prestarea de servicii în discuție în litigiul principal ca fiind „una și aceeași prestare”.

27 În consecință, respectiva prestare de servicii trebuie considerată o prestație unică în vederea răspunsului la întrebarea preliminară menționată.

28 În primul rând, trebuie să se acorde atenție faptului că noțiunea de „prestație unică” poate include, în jurisprudența Curții, două tipuri de situații, astfel cum a arătat domnul avocat general la punctul 42 din concluziile sale.

29 Pe de o parte, este vorba despre o prestație unică în situația în care unul sau mai multe elemente trebuie considerate ca reprezentând prestația principală, în timp ce, invers, alte elemente trebuie să fie privite ca una sau mai multe prestații accesorii care au același tratament fiscal precum prestația principală. În special, o prestație trebuie să fie considerată ca fiind accesorie unei prestații principale atunci când nu constituie pentru clientelă un scop în sine, ci mijlocul de a beneficia în cele mai bune condiții de serviciul principal al prestatorului (Hotărârea din 25 februarie 1999, CPP, C-349/96, EU:C:1999:93, punctul 30, precum și Hotărârea din 18 ianuarie 2018, Stadion Amsterdam, C-463/16, EU:C:2018:22, punctul 23 și jurisprudența citată).

30 Pe de altă parte, elementele inseparabile ale prestației unice pot fi așezate de asemenea pe același plan, astfel încât nu este posibil să se considere că unul trebuie privit ca fiind prestația principală, iar celălalt ca prestația accesorie (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 iulie 2012, Deutsche Bank, C-44/11, EU:C:2012:484, punctul 27).

31 Potrivit Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, prestația în discuție în litigiul principal cuprinde două elemente, cel accesoriu fiind furnizarea de servicii pentru gestionarea fondurilor comune de plasament, iar cel principal fiind prestarea de servicii pentru gestionarea celorlalte fonduri. Acest stat concluzionează de aici că elementul accesoriu ar trebui să urmeze tratamentul fiscal al elementului principal și, prin urmare, să fie impozitat precum serviciile de gestionare a celorlalte fonduri, fără a beneficia de scutirea prevăzută la articolul 135 alineatul (1) litera (g) din Directiva TVA.

32 Cu toate acestea, este necesar să se arate că, în realitate, Regatul Unit nu reușește să diferențieze un element principal și un element accesoriu al prestației în discuție în litigiul principal, ci se limitează să distingă două utilizări ale ansamblului de servicii oferite de platforma Aladdin, una constând în gestionarea fondurilor comune de plasament, cealaltă, în gestionarea celorlalte fonduri.

33 În plus, din decizia de trimitere nu reiese că ar fi posibil să se distingă în cadrul prestației furnizate de o platformă precum cea în discuție în litigiul principal prestațiile principale și accesorii. Serviciile de analiză a piețelor, de monitorizare a performanțelor, de evaluare a riscurilor, de monitorizare a respectării reglementării și de implementare a operațiunilor corespund unor etape succesive, care sunt necesare de asemenea pentru realizarea în bune condiții a operațiunilor de investiții. În consecință, o astfel de prestație se analizează ca o prestație unică compusă din diferite elemente de importanță echivalentă.

34 De altfel, Curtea a statuat deja că prestația de gestionare de portofolii este o prestație unică, compusă dintr-o prestație de analiză și de supraveghere a patrimoniului clientului investitor și dintr-o prestație de achiziție și de vânzare de valori mobiliare, ambele indispensabile pentru realizarea prestației globale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 iulie 2012, Deutsche Bank, C-44/11, EU:C:2012:484, punctele 26 și 27).

35 În al doilea rând, din însăși calificarea drept prestație unică a unei operațiuni care cuprinde mai multe elemente rezultă că această operațiune trebuie să fie supusă uneia și aceleiași cote de TVA. Astfel, posibilitatea lăsată statelor membre de a supune diferitele elemente care compun o prestație unică diferitor cote de TVA aplicabile elementelor menționate ar descompune în mod artificial această prestație și ar risca să altereze funcționalitatea sistemului de TVA (Hotărârea din 18 ianuarie 2018, Stadion Amsterdam, C-463/16, EU:C:2018:22, punctul 26 și jurisprudența citată).

36 BlackRock contestă însă faptul că această regulă generală este aplicabilă în litigiul principal. Astfel, potrivit acestei societăți, deși regula menționată se opune ca diferitele elemente ale unei prestații unice să facă obiectul unui tratament fiscal distinct, ea nu se opune, în schimb, ca tratamentul fiscal al unei prestații unice să difere în funcție de utilizarea acesteia din urmă. Un tratament fiscal distinct în funcție de destinația prestărilor de servicii ar fi fost de altfel admis de Curte la punctele 53 și 54 din Hotărârea din 4 mai 2017, Comisia/Luxemburg (C-274/15, EU:C:2017:333).

37 Totuși, această hotărâre nu este relevantă pentru cauza principală.

38 Astfel, în hotărârea menționată, Curtea s-a pronunțat cu privire la un motiv întemeiat pe încălcarea articolului 132 alineatul (1) litera (f) din Directiva TVA. Or, acesta scutește „prestarea de servicii de către grupuri independente de persoane, care efectuează o activitate scutită de TVA sau pentru care nu sunt persoane impozabile, în scopul prestării către membrii lor a serviciilor necesare în mod direct desfășurării activității respective”. Dispoziția definește astfel domeniul de aplicare al scutirii de TVA pe care o prevede în funcție de destinația prestării de servicii vizate. Ea prevede, așadar, un tratament fiscal diferențiat în funcție de această destinație, după cum a statuat Curtea în hotărârea menționată mai sus.

39 În schimb, scutirea prevăzută la articolul 135 alineatul (1) litera (g) din Directiva TVA este definită numai în raport cu natura prestației vizate, în speță operațiunile de gestionare de fonduri comune de plasament. Modul de redactare a acestei dispoziții nu permite, așadar, disocierea tratamentului fiscal al unei prestații unice în funcție de utilizările acesteia.

40 Rezultă din cele ce precedă că, în temeiul regulii amintite la punctul 35 din prezenta hotărâre, o prestație unică precum cea în discuție în litigiul principal trebuie să facă obiectul unui tratament fiscal unic.

41 În al treilea rând, este necesar să se aprecieze dacă tratamentul fiscal unic al unei astfel de prestații trebuie determinat în funcție de natura fondurilor gestionate în majoritate. Astfel, instanța de trimitere are în vedere posibilitatea ca toate prestațiile de care beneficiază BlackRock prin intermediul platformei Aladdin să fie impozitate, din moment ce aceste prestații sunt utilizate în majoritate pentru gestionarea fondurilor care nu sunt fonduri comune de plasament. În sens contrar, potrivit aceluiași raționament, dacă BlackRock ar gestiona în majoritate fonduri comune de plasament, toate prestațiile ar trebui scutite de TVA.

42 Totuși, pe de o parte, această soluție nu se poate prevala de jurisprudența referitoare la prestațiile complexe care cuprind un element principal, ce determină tratamentul fiscal al prestației, și un element accesoriu, asimilat din punct de vedere fiscal cu elementul principal. Astfel, după cum s-a arătat la punctul 32 din prezenta hotărâre, în speță nu există o prestație principală însoțită de o prestație secundară.

43 Pe de altă parte, Curtea a statuat în legătură cu articolul 13 secțiunea B litera (d) punctul 6 din A șasea directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare (JO 1977, L 145, p. 1), al cărui text a fost preluat fără modificări substanțiale la articolul 135 alineatul (1) litera (g) din Directiva TVA, că gestionarea fondurilor comune de plasament, în sensul acestei dispoziții, este definită în funcție de natura prestărilor de servicii furnizate, iar nu în funcție de prestatorul sau de destinatarul serviciului (Hotărârea din 4 mai 2006, Abbey National, C-169/04, EU:C:2006:289, punctul 66).

44 Astfel, aplicarea unei cote unice în funcție de destinația principală a serviciilor furnizate prin intermediul unei platforme precum platforma Aladdin ar putea conduce la a acorda și altor fonduri beneficiul scutirii gestionării fondurilor comune de plasament. În această ipoteză, un gestionar de fonduri comune de plasament cu titlu principal ar putea beneficia de scutirea prestărilor pentru ansamblul activității sale de gestionare de fonduri, inclusiv a altor fonduri decât fondurile comune de plasament.

45 O asemenea consecință ar contraveni caracterului strict al interpretării scutirii prevăzute la articolul 135 alineatul (1) litera (g) din Directiva TVA, precum și a celorlalte scutiri vizate de același alineat al acestui articol, astfel cum s-a amintit la punctul 22 din prezenta hotărâre.

46 Prin urmare, în împrejurări precum cele din litigiul principal, tratamentul fiscal al prestării de servicii nu poate fi determinat în funcție de natura fondurilor gestionate în majoritate de societatea în cauză.

47 În al patrulea rând, trebuie amintit că Curtea a statuat că, pentru a fi calificate drept operațiuni scutite, în sensul acestei dispoziții, serviciile prestate de un gestionar terț trebuie să formeze un ansamblu distinct, apreciat în mod global, destinat să îndeplinească funcțiile specifice și esențiale ale gestionării fondurilor comune de plasament (a se vedea în acest sens Hotărârea din 4 mai 2006, Abbey National, C-169/04, EU:C:2006:289, punctele 70 și 71, precum și Hotărârea din 7 martie 2013, GfBk, C-275/11, EU:C:2013:141, punctul 21).

48 Or, în speță, părțile din litigiul principal sunt de acord că serviciul în discuție a fost conceput în scopul gestionării investițiilor de natură variată și că, în special, acesta poate fi utilizat fără distincție pentru gestionarea fondurilor comune de plasament și pentru gestionarea altor fonduri. De asemenea, acest serviciu nu poate fi privit ca fiind specific gestionării de fonduri comune de plasament.

49 În consecință, o prestare de servicii precum cea în discuție în litigiul principal nu îndeplinește condițiile pentru a beneficia de scutirea prevăzută la articolul 135 alineatul (1) litera (g) din Directiva TVA.

50 O astfel de concluzie nu poate fi repusă în discuție de argumentul prezentat de BlackRock și întemeiat pe principiul neutralității fiscale, potrivit căruia operatorii trebuie să poată alege modelul de organizare care, din punct de vedere strict economic, le este cel mai convenabil, fără să riște ca operațiunile lor să fie excluse de la scutirea prevăzută la articolul 135 alineatul (1) litera (g) din Directiva TVA (a se vedea în acest sens Hotărârea din 4 mai 2006, Abbey National, C-169/04, EU:C:2006:289, punctul 68).

51 Astfel, principiul neutralității fiscale, fiind o regulă de interpretare a Directivei TVA, iar nu o normă de rang superior dispozițiilor acestei directive, nu poate permite să se extindă domeniul de aplicare al unei scutiri (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 iulie 2012, Deutsche Bank, C-44/11, EU:C:2012:484, punctul 45) și, prin urmare, acesta nu poate face aplicabil articolul 135 alineatul (1) litera (g) din Directiva TVA în cazul unei prestații precum cea în discuție în litigiul principal, care nu îndeplinește condițiile prevăzute la acest articol.

52 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se răspundă la întrebarea preliminară că articolul 135 alineatul (1) litera (g) din Directiva 2006/112 trebuie interpretat în sensul că o prestare unică de servicii de gestionare, furnizată de o platformă informatică aparținând unui furnizor terț în favoarea unei societăți de gestionare de fonduri care cuprinde atât fonduri comune de plasament, cât și alte fonduri, nu intră în domeniul de aplicare al scutirii prevăzute în această dispoziție.

Cu privire la cheltuielile de judecată

53 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară:

Articolul 135 alineatul (1) litera (g) din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie interpretat în sensul că o prestare unică de servicii de gestionare, furnizată de o platformă informatică aparținând unui furnizor terț în favoarea unei societăți de gestionare de fonduri care cuprinde atât fonduri comune de plasament, cât și alte fonduri, nu intră în domeniul de aplicare al scutirii prevăzute în această dispoziție.

Semnături